

Hajnal, július, pokol

*Először egy kisbusz
áll meg. Közvetlenül
utána még egy. Majd
a harmadik. Mind fehér.
Ajtócsapkodás. Mint mikor
egy bepálíngázott száz-
húszt kiló körüli medveboc
a lábhiányos zongora
basszus billentyűinek
nekiesik a tappancsaival,
és tombol rajtuk kéjesen.
Eddig csönd volt. S hajnal,
ötórai. Most hirtelen el-
szabadul az ember keltette
orkán-hadova. Szóforgatag.
Mi történt tegnap, ez meg az
bemondta, megmutatta (s mi
rosszabb:) megmondta, bemutatta.
Csukladozó nevetés... És: Úgy
kellett neki! Az anyját stb.
Láttad volna a félpofáját!
...A romos ház a tizenöt
embert lassan elnyeli.
Kis csönd, csak gyűszűnyi.
Aztán a gépek. Próbálgatás.
Dobbártyatépő morranások.
Omlik a fal. Vasoszlop dől
a fölszaggatott betonra.
Egy – három – öt... Én meg*

*az ágyon mozdulatlanul.
És ötkilós kalapácsütések.
Valaki ordít: Most! Le-
döntenek százéves falat.
Tíztonnás Scaniát raknak
tele dombosra, s viszi.
Ép cserepek törnek kupacba.
A marokfúrók. Gőzkalapács.
Dübürgéstől a dübürgést se
hallani. Csak azt, mit s hova.
Ablak remeg. Öreg gerendát
szeletelnek. Párna a fejre.
Izzó szavak hiénák, isten,
ember léte-hiánya ellen.
Még hogy a gépek uralma
emberen? Náluk csiszoltabb .
s tudatlanabb kétlábúak
anarchiája ez. Annak se jó.
Működnek csak. Élnek alig.
S kimúlnak bosszadalmasan.
Nem kell a szabad szombat?
Vasárnap, csönd, kis zene?
Tömegsírra edzi magát ismét
a nép. Könnyen felejt, gyorsan
tanul. Bár mélye, bűne volna.
...Nem lenne – legalább néha –
jobb a jurta? Patakvíz?
Legelésző, nyeregtelen lovak?
Madár-megkiáltotta pirkadat?*